

Linjat
suorat, kaarevat
pitkät, lyhyet

nämä Kallion verisuonet vievät
ylös, alas
itään, länteen

niistä löytyy
elämää, kulttuuria
ajan viettoa kivijalkaliikkeitä

suorat, kaarevat
pitkät ja lyhyet
ovat ihmistenkin linjat ja stoorit
ja Kalliossa ihmisiä on, ja tarinoita

kivijalkapuotien leiväntuoksu
se romanttinen ja silti tosi
nuorten kotkotukset ja uusiva ilo

ja yhä vaan ompelee Selma koukkuisin sormin
itseksensä hymyilleen
napit sen juopon kaverin
ainoan oikeaan rotsiin
kun se onneton ei itse osaa

Kallio on jotakin ihan omaansa
ei Eiran eikä Tölikän tapaista.
Mistä tulee henkensä
en osaa sanoa.
Mut muualla on erilaista.
Sen voin mä taata.

Rauhallinen Käpylä muuttui,
kun ikää karttui
eläväiseen Kallioon
vilkkaaseen liikenteeseen
kuten kaikki ymmärtänee
että muutoksia tulee väkisinkin.

Oli kotona bileet,
mut naapuri poltti päreet
tuli lystistä loppu
oli tosi hoppu
Ystävät lähti
jäi vain iltatähti

Kotihapat oli mielessä
Harjoksen kundeilla
Mutta haaveeksi jäivät
kun tytöt pois jäivät

Kallio
elämää täynnä
yötä päivää

koti ja bileet
saunat ja puistot
lapset ja mummot
nuoret ja vaarit

vasen ja oikea
suora ja väärä
mitta ja määrä
luovuus ja tuska

Punaviinipullo kun olis.

Oli kotona bileet,
mut naapuri poltti päreet
tuli lystistä loppu
oli tosi hoppu
Ystävät lähti
jäi vain iltatähti

Kotihapat oli mielessä
Harjoksen kundeilla
Mutta haaveeksi jäivät
kun tytöt pois jäivät

Kallio
elämää täynnä
yötä päivää

koti ja bileet
saunat ja puistot
lapset ja mummot
nuoret ja vaarit

vasen ja oikea
suora ja väärä
mitta ja määrä
luovuus ja tuska

Punaviinipullo kun olis.

Kotona

Aluksi oli vaan Fredi ja kolmas linja
Sitten kului vuosia
ja tuli kevät ja olikin koti ja Avikainen

Puhkeavan kesän valo kukkii Kallion kaduilla
Sporan ääni muistuttaa teinivuosien unelmasta:
tänne minä halusin, tänne minä kuulun.

Virkamiehen nahkakengän pohja naputtaa sporan lattiaa.
Lasken muovikassin turhan rivakasti maahan ja
pussikalja tunkee ratikan muovimaton uriin.
Olut valuu kohti naputusta, joka muuttuu lätsähdyksiksi ja
nahkakenkä naputtavan vieressä värityy märistä läikistä.

"Suomea rakentamassa ja surujen siruja"

Ne tuhannet pienet lasten jalat, mitkä telmivät näillä kallioilla ja puutalojen pihoilla, ne jalat kasvoivat ja kulkivat pois Kalliostamme monia erilaisia elämänpolkuja taivaltamaan, mutta kaikissa säilyi muiston siru Kallion työläiskortteleista, raskaita töitä tehneiden tyyssijasta, eteenpäin arjessaan pyrkineistä, vaikka kengättöminä jos eivät kuluneisiin saappaisiin paikkaa saaneet.

Monet vaipuivat taakkojen ja huolien alle, auttajien käsiparit olivat liian harvassa, meihin on jäänyt heistä muistoja, jokaiselle surun sirujakin, mutta myös arvon tunnetta vanhojen kalliolaisten työläisten merkityksellisestä vaikutuksesta Suomen teollisuuden nousuun ennen sotia ja maan nousuun sodanjälkeisestäkin suosta.

Avikaisen kulmilla, siinä Torkkelin puiston holleilla kuulin kerran
lentokoneen äänet viemäristä.
Soitin läheltä löytyvään numeroon johon taiteilija vastasi.

Aina,
joka aamu
ihan hiljaa

harmaillakin kaduilla
kun ne on märkiä ja tuulee,

valo pyyhkii
minua ja sitä.

Sielu on lämmin kuin
sauna.